

[Per Federspiel.]

advarsler. Det er rigtigt, at der foreligger en engelsk advarsel under delvis private former; men den blev fremsat under ganske andre faktiske omstændigheder end dem, der foreligger i dag, nemlig — som jeg også omtalte i går — medens der førtes forhandlinger mellem to fronter i Europa. Disse fronter eksisterer ikke længere, for der er ingen samling på de elleve, medens der i stigende grad bliver samling på de seks.

Den højtærede minister gav også udtryk for, at der lå mere end blot ord i den terminologiske ændring, der er sket, når man i dag ikke længere taler om et frihandelsområde — det forstod jeg ministeren var ganske enig med mig i — men om en europæisk økonomisk association. Det er noget ganske andet end et stort frihandelsområde, som de seks lande knytter sig til. Det, vi taler om i dag, er de former, hvorunder andre elleve, ni, otte, syv eller seks lande — alt som det kan passe — vil blive tilknyttet den eneste i dag eksisterende europæiske markedsordning og økonomiske ordning. Det er stadig det udgangspunkt, man vil have, men sammenligningsgrundlaget svigter, fordi der ikke er andre muligheder end at være inden for de seks eller at være i den situation, at der slet intet er. Det er de eneste to ting, der kan sammenlignes, og det er den sammenligning, vi har foretaget.

Så sagde den højtærede minister: ja men vi må vente og se, om der ikke kan komme noget ud af de videre forhandlinger, og den højtærede minister henviste — som jeg gjorde det i går — til de forhandlinger, der nu står på mellem England og Frankrig. Nu hører vi i dag, at disse forhandlinger alene drejer sig om korttidsproblemer, alene løsningen af det spørgsmål, der udløste en eksplosion i Paris: spørgsmålet om anvendelsen af den såkaldte 3 pct.s regel. På dette område og i det hele taget på de handelspolitiske områder har disse to lande, England og Frankrig, noget at handle om, noget at byde hinanden. Danmark står i

den situation, at vi ikke har andet end nogle ganske vist ubehagelige importrestriktioner at tilbyde som handelsobjekt, importrestriktioner, som under den ene eller den anden eller den tredje markedsform alligevel ville falde væk. Hvis forhandlingerne mellem disse to vigtige økonomiske områder, England og Frankrig, alene drejer sig om korttidsproblemer, tror jeg ikke vi andre kan være i tvivl om, at langtidsforhandlingerne, forhandlingerne om en endelig løsning af de europæiske spørgsmål, vil kunne trække ud i mange år. I mellemtiden vil vi fortsætte i den usikkerhed og den uvished, som de åbne døres politik i den nuværende situation vil betyde. Jeg er ikke i tvivl om, at den høje regering vil blive meget forkølet af den træk, der kommer gennem disse stadig åbne døre. Hvorfor ser man ikke indenfor, hvorfor optager man ikke forhandlinger om, på hvilke vilkår man kan leje sig ind i den lejlighed, dørene står åbne til? Det, vi har villet, er at anbefale den høje regering at kigge indenfor og tale med værten. Men der skal også tales med andre; deri er jeg ganske enig med den højtærede udenrigsminister.

Jeg har selv nævnt forholdet til England. Det er ganske klart, at der her er et forhold, der må ordnes, men det kan ikke nytte, at man blot lægger hænderne i skødet og siger: vi må se, hvordan langtidsordningen bliver. I mellemtiden lukkes det melleuropæiske marked ganske gradvis. Smørret er allerede udelukket af grunde, som — det indrømmer jeg den højtærede minister har ret i — ikke har noget direkte med 3 pct.s reglen at gøre, men det har dog alligevel noget med den at gøre, for når disse handelsmuligheder efterhånden snøres ind og velsagtens efterhånden indskrænker sig til at omfatte råvarer til den tyske og italienske forædlingsindustri, er der vel tid og grund til at tage vare på, om den åbne dør i realiteten ikke er en illusion og det derfor vil være rigtigt at tage forhandlinger allerede nu med den engelske regering.

Man har jo gode erfaringer fra de såkaldte